

καρτέρι

καρτέρι, το, ουσ. [<καρτερώ (υποχωρητ.)]. **1.** η ενέδρα. (Λαϊκό τραγούδι: το καλάμι της στο χέρι όλη νύχτα στο **καρτέρι** περιμένει να τσιμπήσει το καλάμι να κουνήσει). **2.** ο τόπος όπου στήνει κανείς την ενέδρα του, ιδίως περιμένοντας κάποιο θήραμα: «εκείνο το σημείο είναι καλό καρτέρι για αγριογούρουνα».

- *στήνω καρτέρι*, ενεδρεύω περιμένοντας να φανεί κάποιος άνθρωπος ή κάποιο ζώο για να επιτεθώ εναντίον τους: «του 'στησαν καρτέρι στο σκοτεινό δρομάκι και τον πλάκωσαν στο ξύλο || έστησε καρτέρι σ' ένα στενό πέρασμα και περίμενε, μήπως και φανεί κανένα αγριογούρουνο». (Λαϊκό τραγούδι: με τη μαύρη του σφεντόνα στρίβει ο χάρος στη γωνιά, αχ, για πιαστείτε χέρι χέρι να του **στήσουμε καρτέρι** κι όποιον πάρει η σφεντονιά, στρίβει ο χάρος στη γωνιά).

- *φυλάω καρτέρι*, παραμονεύω: «καθόταν απ' το πρωί στη γωνιά και φυλούσε καρτέρι, για να δει αν θα 'βγαине η γκόμενά του έξω απ' το σπίτι της».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας